

Proloog

Thunder Mountain, Smoky Mountains, Oost-Tennessee

23.45 uur

Dwight McCoy praatte graag met God. Hij zat in zijn schommelstoel op de veranda en staaarde naar de einder, waar een naderende onweersbui van woedende, kolenzwarte wolken en knetterende bliksemschichten aan de donkere hemel verscheen. Hij keek altijd uit naar zijn vrijdagse conversatie met de Grote Man, maar dit keer verstoorden de geiten zijn gesprek. Ze gingen vreselijk tekeer en blaatten de longen uit hun lijf.

Dwight probeerde ze te negeren en vulde na een stevige haal zijn eigen longen met de rook van zijn joint. Zo bracht hij de stille vrijdagavond altijd graag door: in de schommelstoel op de veranda voor zijn blokhut, waar hij zich met een joint tussen zijn lippen en zijn bijbel op schoot overgaf aan een eenzijdige conversatie. Maar de geiten bedierven zijn avond.

Het was nooit in hem opgekomen dat hij nog maar drie minuten verwijderd was van een persoonlijke ontmoeting met God. Of dat al zijn gebeden op het punt stonden beantwoord te worden. Maar zo was het leven nu eenmaal: altijd vol verrassingen.

De twee opgewonden mekkerende geiten waren aan de veranda vastgebonden en begonnen het hekwerk met hun stompe hoorns te bestoken.

‘Rustig, jongens. Rustig, alsjeblieft.’

Op dat moment hoorde Dwight een daverend gedreun. Hij streek met zijn vingers door zijn vette baard en keek over het met rommel en verfrommelde bierblikjes bezaaide gras op naar de horizon. Hoog in de inktzwarte lucht, ver boven zijn roestige, dertig jaar oude Chevrolet pick-up en het karkas van een oude, kapotte tractor, kolkten de onweerswolken.

Zo te zien werd het een zware bui. Hij nam een slok uit de weckfles, gorgelde, liet de mondvul brandende drank naar binnen glijden en zuchtte.

Man, dat deed goed.

Het was zijn feestelijke begin van het weekend: een fles zelfgestookte drank en een paar goeie joints, een oude, aftandse koelkast vol bier en het gezelschap van een paar geiten. Een perfecte manier om ontspannen op de veranda naar het imponerende onweer te kijken. Aan de pikzwarte horizon was de show van felle bliksemflitsen en donderslagen die als kanonschoten door de duisternis echoden al begonnen.

Herkauwen met God maakte ook deel uit van Dwights genoegens. Niet te diep, natuurlijk, gewoon de gebruikelijke klachten over het leven of de dagen, zoals hij ze op de vier hectare grote boerderij sleet sinds Hilda was overleden.

Als de drank of de joints hun werk niet deden en het was alsof God niet thuis gaf, zaten zijn geiten, Barack en Obama, soms rustig naar hem te luisteren. Hij praatte graag met hen, maar vanavond waren de dieren geen van beide in de stemming voor borrelpraat.

‘Rustig, jongens, rustig nou,’ zei hij opnieuw.

De opgewonden beesten gedroegen zich vreemd. Ze ramden met hun kop tegen het hek en stootten met hun hoorns spaanders van het hout. Ze hadden er anders nooit moeite mee om vastgebonden te zijn aan de veranda, maar de laatste paar minuten blaatten ze alsof hun leven ervan afhing.

‘Waar vinden jullie je zo over op, jongens?’

De dieren sloegen geen acht op hem, maar bleven tegen het hout beuken. *Bonk. Bonk.* Het zou wel aan de naderende onweersbui liggen, dacht hij. Slecht weer maakte de geiten wel vaker nerveus, maar deze avond was het zo erg dat het hem op zijn zenuwen ging werken.

‘Rustig, ouwe jongens, rustig.’

Hij nam weer een slok uit de weckfles en veegde zijn baard af met de groezelige mouw van zijn hemd. De zelfgestookte drank brandde als een lucifer in zijn keel, maar smaakte niettemin goed. Een genotvolle haal van de joint liet de rook door zijn longen kolken. Weekendgenot, en allemaal in eigen hand: wiet geteeld in het bos achter zijn boerderij, de drank gestookt in zijn eigen ketel.

Een angstaanjagende donderslag dreunde door de nacht, maar Dwight was zo ontspannen dat hij nauwelijks reageerde. Het zou nog zeker vijf minuten duren voordat de bui bij hem was, genoeg tijd dus om van het

vuurwerk te genieten. Daarna zouden de regendruppels als kogels op het metalen dak van zijn hut roffelen. Hij nam weer een trek van de joint, hield de rook in zijn longen vast en liet die langzaam ontsnappen.

Ze zeiden dat de wiet je hersens aantastte, maar nadat Hilda aan kanker was bezweken, kon hem dat niet meer schelen. Vanaf dat moment ging het naar zijn idee toch al bergafwaarts en daar zou dat spul niets aan veranderen. Hilda was na een jaar van pijn en kwelling in haar slaap weggeleden. Het ene moment ademde ze nog, het volgende moment lag haar hand levenloos in de zijne. Hij praatte er met God over en smeekte Hem een minder pijnlijke dood te hoeven sterven dan zijn vrouw. Een hartaanval, een aanrijding met een vrachtwagen, wat dan ook, als het maar snel ging.

Hij pakte zijn wandelstok en stak het gebogen uiteinde naar voren om de koelkast op de veranda te openen. Het lampje ging aan. Blikjes Budweiser, melk, een paar boodschappen. Maar vooral Bud. Met de wandelstok trok hij een blik uit de koelkast, greep het met zijn voeten vast, schopte het omhoog, ving het op en schopte de deur van de koelkast met de punt van zijn slangenleren laars dicht.

Niet slecht voor een ouwe kerel. Het blik ging sissend open en Dwight nam een slok van de koude, goudgele drank. Hoog in de Smoky Mountains, ver van de beschaving, dreunden nog meer donderslagen. De bui kwam dichterbij. *Bonk. Bonk.* De geiten belaagden het hekwerk opnieuw. Gek werd hij ervan.

Ze zeiden dat dieren gevaar konden aanvoelen. Dat ze zich bang in de heuvels terugtrokken wanneer er tsunami's of wervelstormen op til waren. Kennelijk voelden ze nu de naderende onweersbui.

‘Rustig, jongens. Niemand gaat hier het loodje leggen.’

Precies op dat ogenblik klonk er een daverende klap tussen de bergen en de geiten werden wild. Dwight keek op en zag iets in de lucht. Vreemd.

Een lichtvlek ontsnapte uit de donkere onweerswolken. Een felle vlek, als een fonkelende ster. Wat had dat te... Hij kneep zijn ogen half dicht en voelde zijn hart bonken. Verbeelde hij het zich, of kwam dat geval op hem af?

Even vroeg hij zich af of hij te veel had gedronken. De drank bezorgde hem soms visioenen of inzicht in de ware betekenis van het

bestaan. Ooit had hij het idee opgevat om een notitieboekje en pen naast zijn bed te leggen, zodat hij, als hij 's nachts wakker werd, zijn warrige gedachten kon opschrijven, voordat hij weer in slaap viel, in de hoop de betekenis van het leven in zijn dromen te kunnen ontdekken. Toen hij de volgende dag weer nuchter was, had hij zijn gekrabbelde notities gelezen: vrijdag olie verversen, wegenbelasting betalen, sigaretten kopen en een pak melk. Een pak wc-papier voor de gevoelige huid.

Dwight wreef in zijn ogen en knipperde. De vonk aan de zwarte hemel recht voor hem gloeide fel, werd helderder en raasde uit de onweerswolken naar voren. Wie ooit had beweerd dat drinken het zicht vertroebelt, had gelogen, want hij zag het voorwerp met de seconde helderder worden en dichterbij komen. Het kwam absoluut op hem af, wat het ook was.

Een ufo? Een vreemd lichtverschijnsel? Het begon nog feller te gloeien en leek in stukken te breken. Een deel van het ding brak weg. Een brandende lichtbol. Nu waren er twee voorwerpen, maar het kleinste viel omlaag en doofde uit als een oranje noodpijl.

Het grotere voorwerp bleef onverminderd op hem af suizen.

‘Allemensen.’

Dwight sprong in paniek op uit zijn schommelstoel om het geweer uit zijn hut te halen, maar zijn overlevingsinstinct vertelde hem dat het volstrekt zinloos was, gezien dat ‘ding’ als een krijsende, spookachtige verschijning op hem afstormde.

Hij hoorde gesuis en daarna een reusachtige dreun. Iets boorde zich met het geluid van een aardbeving in de bosgrond en de bodem onder zijn voeten trilde alsof een onzichtbaar onderaards monster een reusachtige brul had gegeven.

De inslag blies Barack en Obama weg en liet de exploderende karkassen van de dieren in de duisternis verdwijnen, alsof ze door een tornado werden opgezogen.

Dezelfde schokgolf ploegde zich als een granaatinslag door Dwight heen, reduceerde zijn hut tot brandhout en brak elk bot in zijn vijfenzeventigjarige lichaam. Hij was op slag dood.

Al met al had Dwight McCoy zich geen snellere en pijnlozere dood kunnen wensen.

Er staan twee foto's naast mijn bed. Zij zijn mijn diepste wonden. De ene is een kiekje van mijn ouders tijdens een feestje na het afstuderen van mijn jongere broer aan de militaire academie van West Point. De lieve, grappige twintigjarige Kyle, die met zijn saffierblauwe ogen de camera toelacht, zo knap in zijn grijs-witte cadettenuniform.

Naast Kyle staat mijn vader, de kolonel, groot en trots, op-en-top de militair, de vouw in zijn uniformbroek zo scherp dat je je eraan zou kunnen snijden, elke medaille blinkend gepoetst. Wij zijn een familie van militairen, afstammelingen van een lange lijn van geharde Schots-Ierse strijders, kolonisten in de Appalachen; het soort mannen dat geboren wordt zonder een angstgen.

Tussen mijn vader en mijn broer staat mijn moeder, Martha Beth Kelly. Ik herinner me haar als de vrouw die de hele avond met een wodkagrijns op haar gezicht danste, haar wilde, rode haar in de war, een hand omhoog als een opgewonden rocker, een joint in de andere, als ze er een te pakken kon krijgen, maar vaker een cocktailglas met haar uitgesmeerde lipstick op de rand.

En altijd lag er op haar gezicht die blik die verkondigde dat ze niet van plan was haar gênante dronkenmansdansen te staken, ook al probeerde mijn vader haar met zachte drang van de dansvloer te krijgen.

Mijn vader, de dappere kolonel van een meter negentig die zich in Irak een weg vocht naar de poorten van Saddam Hoesseins paleis. Die man tegen man streed in Fallujah en zijn linkervoet verloor bij een granaatinslag.

Kyle en ik adoreerden mijn vader; hij was ons idool. Toen mijn kleine broer zes werd, gaf iemand hem een miniatuuruniform en al snel marcheerde hij met glanzend gepoetste schoenen en een stok als geweer in zijn hand door onze achtertuin.

‘Wat ben je aan het doen, Kyle?’ vroeg ik dan.

Vervolgens verscheen er een grote grijns op zijn gezicht. ‘Ik speel soldaatje. Als ik later groot ben, wil ik soldaat worden, net als papa.’

Hij deed toen al veel aan sport en was gek op wedstrijden, die hem

makkelijk afgingen. Toen mijn vader hem zo serieus in de tuin op en neer zag lopen, vroeg hij: ‘Cadet Kyle, wat is jouw motto?’

Kyle sprong in de houding, salueerde en zei de leuze van de West Point-cadetten op. ‘Een cadet liegt, bedriegt en steelt niet, en duldt niemand die dat wel doet.’

Mijn vader keek me stralend aan. ‘Volgens mij hebben we er weer een voor West Point.’

Mijn vader, die me altijd een veilig gevoel geeft, al ben ik nu volwassen. Tijdens een vakantie met mijn vader, een paar jaar geleden, waren er in een bar in Florida twee grote, met steroïden opgeblazen spierbundels die me naffloten en schunnige opmerkingen maakten toen ik naar het toilet liep. Mijn vader stond binnen een seconde voor hun neus, een van zijn gespierde armen dreigend geheven, zijn borst trots vooruit, gereed voor een gevecht, klaar om iedereen die zijn dochter beledigde af te rossen.

Hij stond erop dat de onbenullen hun excuses aanboden. Ze lieten hun bier staan, gaven gehoor aan zijn bevel en vluchtten vervolgens als een paar kleine schooljochies. Zo’n vader is hij. Hij heeft zijn trots, maakt korte metten met tegenstanders en deinst nergens voor terug.

Een man die nooit echt bang was voor iemand, behalve voor de felle, kleine vrouw uit Temperance, Georgia, van wie hij hield en met wie hij trouwde, maar die hij nooit gelukkig kon maken, hoezeer hij ook zijn best deed.

En dat allemaal omdat ze nooit hun diepste geheim konden delen.

De twee foto’s zitten naast elkaar in een zilveren fotolijstje. Op de tweede staan mijn man, Jack, ik en onze twee lachende, geliefde kinderen, Amy en Sean, die toen vier en acht waren.

Tijdens die bloedhete zomer in Myrtle Beach, South-Carolina, droeg Jack geen uniform, zoals zo vaak op de foto’s die ik van hem heb, maar een hawaiïhemd. De vakantie was bedoeld om de mentale wonden van mijn man na een zware inzet in Irak te helen. Het was drie maanden voordat hij en onze kinderen verdwenen en nooit meer werden teruggevonden.

Drie maanden voordat wij allemaal werden overvallen door die ‘afschuwelijke gebeurtenis’, zoals mijn vader het noemt. Elke keer als hij het over ons hartverscheurende drama heeft, wat zelden voorkomt, verandert zijn gekwelde gezicht in een blok graniet. De geharde veteraan die zo veel mannen in de strijd zag vallen en nauwelijks met zijn ogen knippert als hij daaraan denkt, voelt de tranen opwellen, zodra ons verlies wordt aangeroerd.

En dus bewaar ik deze foto’s naast mijn bed, buiten zijn zicht, en niet in de kamer beneden. Ze maken mij niet aan het huilen, of althans niet meer zoals vroeger.

Ze zullen me altijd aan mijn verdriet blijven herinneren, maar mijn wonden schrijnen niet meer en het litteken heelt. Het verdriet volgt me nog als een schaduw, maar mijn wereld is veranderd.

Ik heb een nieuw leven.

Na verloop van tijd heb ik een andere echtgenoot gevonden en een kind om de pijn van het verlies te verzachten.

Ik koester nog meer foto’s, zoals die van mijn jongere broer en mij tijdens onze jeugd, genietend van onze vrije tijd en vakanties.

Kyle en ik hadden hetzelfde bizarre gevoel voor humor van de Kelly’s, hetzelfde soms kortaangebonden temperament, dezelfde smaak wat eten en films betreft. We werden met nog geen elf maanden verschil geboren, en om die reden noemde mijn vader ons zijn ‘Ierse tweeling’.

Kyle was de perfecte baby: blond, met een porseleinen huid, goedgehumeurd. Toen ik vier was, deelden we een poosje een kamer. Als hij tijdens stormachtige winternachten niet alleen wilde slapen of bang was in het donker, zocht hij een schuilplaats naast mij in bed.

‘Ankt, Amy. Ankt.’ Als peuter kon Kyle ‘bedankt’ niet uitspreken; het bleef altijd steken in ‘ankt’.

Ik hield van zijn zachte kinderwangetjes, de engelachtige kusjes van zijn getuitede lippen en de stijf om mijn nek geslagen armpjes, nadat hij naast me onder de dekens was gekropen. Voor mij is er niets zo ontroerend als de omhelzing van een kind dat zich uit angst aan je vastklemt.

Lange tijd was Kyle de stilste in ons gezin. Hij dribbelde verlegen en met gebogen hoofd achter me aan, hield mijn trui vast en zei

nauwelijks een woord. Toen hij acht was, deed hij ons tijdens een kerstfeest met de hele familie versted staan door met een knalrood hoofd een verbluffende versie te zingen van mijn vaders favoriete lied *Danny Boy*. Zijn zoete kinderstem klonk engelachtig als die van een Wiener Sangerknabe.

Het was niets voor Kyle om zichzelf zo in de schijnwerpers te zetten, maar iemand ontdekte de reden: hij stal slokjes van mijn moeders Ierse whisky met spuitwater. Daarna trakteerde hij ons als kind elk jaar tijdens het kerstfeest op zijn versie van *Danny Boy*, waarmee hij iedereen bijna tot tranen toe roerde. En natuurlijk werd er nauwkeurig op toegezien dat hij niet aan de drank had gezeten.

Op oudere leeftijd begon Kyle het lied ook in de badkamer te zingen. Steeds wanneer hij onder de warme douche stapte en de melodie van *Danny Boy* door het huis galmde, bleven we allemaal staan luisteren want zijn honingzoete stem raakte een snaar bij ons. Het was een geluid dat, zoals mijn vader plagerig placht te zeggen, net als de doedelzak ‘onze Keltische chromosomen onvermijdelijk in vuur en vlam zet’.

Andere foto’s die ik bewaar, zitten in de albums van de dag waarop ik op eenentwintigjarige leeftijd in de Cedar Springs Church in Knoxville, Tennessee, in het huwelijk trad.

Verder heb ik veel kiekjes van mijn kinderen als baby’s, tijdens hun groeispurts en van de gekoesterde mijlpalen in hun korte levens: vakanties, weekendjes aan het meer of op het strand, de dag dat ze een tand wisselden, een verkleedpartij of een verjaardagsfeestje.

Sean kwam als eerste, nauwelijks tien maanden nadat Jack en ik getrouwd waren. De kleine, verlegen Sean, die het zelfs als baby iedereen al naar de zin wilde maken, die voorlezen zo fijn vond en rilde van genot als je zijn rug masseerde.

Drie jaar later was ik zwanger van Amy. Ze trok ons leven binnen als een wervelwind, een en al drukte, precies het tegendeel van haar verlegen broer. Een giechelende deugniet die nooit haar mond kon houden, boordevol leven, eindeloos in beweging.

‘Heeft die meid geen uitknop?’ grapte Jack altijd.

Het was alsof er een laaiende oven in haar brandde, totdat ze ’s avonds in bed kroop. Maar ze kon nooit in het donker slapen. Amy bezorgde me altijd moeite tegen bedtijd. Ze stond erop dat er een lichtje bleef branden en als de lamp op de overloop een keer uit werd gedaan, was ze onmiddellijk wakker, werd ze bang en begon ze vanuit haar kamer naar beneden te roepen. Het was alsof ze op licht en zonneshijn leefde, net als een bloem.

En dus liet ik elke avond een lampje op de overloop aan, zodat ze niet bang hoefde te zijn.

Als ze dan wakker werd, zag Amy de goudgele gloed onder haar deur en kon ze weer met een gerust hart verder slapen.

Met mijn kinderen voelde mijn bestaan compleet. Het waren dagen die ik wilde opsnuiven als geurige aroma’s, elke herinnering even kostelijk. En dus hield ik een dagboek bij. Ik hoopte ooit schrijfster te worden en had ergens gelezen dat het bijhouden van een dagboek voor een auteur even belangrijk was als het oefenen van toonladders voor een zanger. Ik schreef over alle grote en kleine ervaringen met onze kinderen, totdat mijn leven in de greep kwam van de razende storm die mijn gezin opeiste en liet verdwijnen. Ik dacht dat ik na die dag nooit meer een woord zou schrijven.

Maar deze beelden in de zilveren lijst, mijn diepste wonden, zijn ook mijn redding. Want als ik het koele, gladde glas, dat hun levendige gezichten bedekt, voel en mijn vingertoppen over hun contouren laat glijden, herinneren ze mij aan de stralende persoonlijkheden die mijn wereld ooit verlichtten.

Tegelijk herinneren de foto’s me aan lippen die ik niet meer kan kussen, stemmen die ik niet meer hoor, gezichten die ik niet meer kan aanraken; aan de wreedste lessen die het leven me heeft geleerd.

Schrijf dit op als je wilt, en laat niemand je ooit iets anders wijsmaken: liefde kent een prijs.

Zuivere liefde zonder pijn en verdriet bestaat niet, heeft nooit bestaan en zal nooit bestaan. Vroeger of later betalen we de prijs, wanneer geliefden sterven of er zelf voor kiezen om ons achter te laten, wanneer we blijven, maar niet langer liefhebben of wanneer we een mensenhart breken door bedrog of ons eigen vertrek.

Zoals elke zonde zijn wraakengel heeft, kennen geven en loslaten hun dag van afrekening.

Iets anders wat ik heb geleerd, is dat degenen die wij op een voetstuk plaatsen soms onvoorstelbare geheimen met zich meedragen.

Alle families hebben geheimen. Soms zijn ze onschuldig, andere sijnepelen als gif in de aderen van de opeenvolgende generaties. Duistere geheimen die even wreed kunnen verminken en vernietigen als wapens. Want zoals het zoetste geluid het grootste verdriet kan oproepen, kan de zuiverste liefde het zaad bevatten voor de kwaadaardigste kwellingen.

Het is als de Keltische legende van de vogel die slechts één keer in zijn leven zingt, maar mooier en zoeter dan welk ander schepsel op aarde ook. Vanaf het moment dat de vogel kan vliegen, zoekt hij een meidoorn en zodra hij die heeft gevonden, spietst hij zijn borst aan de scherpste doorn. In zijn doodstrijd zingt hij zijn lied, zo betoverend mooi dat alle levende wezens in de omgeving zich inhouden om te luisteren en zich verbazen over de schoonheid.

Ook wij zoeken, ieder op onze eigen manier, onze doornen om ons hart aan te spietsen. Niet om de pijnvolle vreugde van een wonderschoon lied, maar omdat we het niet kunnen helpen. Het is alsof ons lot in de sterren geschreven staat.

En zo is het.

Heb je er ooit bij stilgestaan dat je leven anders zou zijn als je die bepaalde persoon niet tegen het lijf was gelopen? Want ook dat heb ik geleerd: welke liefde we in ons leven ook tegenkomen, het is geen toevallige ontmoeting in een chaotische wereld.

Het is een lot.

Een draad in het weefsel van ons bestaan die mysterieuzer is dan iemand van ons maar kan begrijpen, een draad die door de eeuwen heen loopt. Om de woorden van een andere schrijver te parafraseren: je vindt in elk van ons de som van alles wat we niet hebben opgeteld. Want elk moment in ons leven is een venster op de tijd.

Dat geloof ik.

En wanneer harten en hoofden elkaar zoeken en vinden, is dat naar mijn overtuiging nooit het gevolg van een toevallige reis, maar een lotsbestemming die ons een levensles wil leren of in de hinder-

laag lokt van een afschuwelijke waarheid die het universum ons wil openbaren.

Dat weet ik omdat ik geleerd heb van mijn eigen bittere waarheden.

Mijn eerste les begon op de ochtend dat ik trouwde, op het moment dat mijn moeder dronken bij de Cedar Springs Church aankwam, met een geladen pistool in haar handtas en moord in haar hart.